

hvilke Sager jo appelleres umiddelbart til Høiesteret, og paa Bornholm, for ikke at tale om Færøerne, udgjør mere end det Dobbelte af det Tal, jeg saaledes nævnte. Men, hvis det altsaa maatte stille sig saaledes, hvad der efter min Mening er den overveiende, største Sandsynlighed for, at de fleste Sager ikke ville gaa længere end til Overretterne, vil der fremkomme, ikke en Forøgelse af Udgifterne, men tværimod en Besparelse i Salær. Salæret er jo i Reglen betydelig større for Høiesteret end for Overretterne. Der vil ogsaa kunne fremkomme en Besparelse i Delinkventombestningerne gennem en Forkortelse af Arresten. Jeg vil nu ikke tale om, at i de Tilfælde, hvor der ingen Arrest er, vil en Sag let kunne forhaales derved, at den skal appelleres til Høiesteret og ikke til Overretterne. For saavidt nemlig den Sag, hvorom der er Spørgsmaal, paatjendes i Mai eller Juni Maaned, vil det meget let kunne blive Tilfældet, at Sagen ikke kan komme for i Høiesteret før i Oktober—November, idet der som bekendt i Juli, August og September er Ferie i Høiesteret med Undtagelse af de to Extrajessioner for skriftlige Sager. Men i Extrajessionerne foretages der kun saadanne Justitsjager, i hvilke Folk ere arresterede. Altsaa, i Justitsjager og i offentlige Politijager, i hvilke ingen arresteres, vil det meget let kunne hændes, at Sagen først kommer for efter 3 à 4 Maanedes Forløb. Det tror jeg ikke, man kan anse for heldigt eller ønskeligt for Bornholm. Men er der Arrest, vil der kunne finde en Forlængelse Sted af Arresten og derigjennem ikke blot en Forøgelse af Omkostningerne, men ogsaa en Skærpelse af det Onde, Vedkommende lider, idet det nemlig ogsaa let kan stille sig saaledes, at en Sag kan komme til at vente længere paa at komme for i Høiesteret, end den behøver at vente paa at komme for i Overretten, altsammen begrundet paa den forstjellige Maade, hvorpaa Overrettens og Høiesterets Afgjørelse af Retsjager nu en Gang er ordnet. Jeg tror derfor, at det virkelig maa siges at være i den bornholmiske Retspleies Interesse, at den Forandring, som her er foreslaet, gjøres. Iøvrigt er det jo berørt af den sidste ærede Taler, at det ikke blot dreier sig om Appellen af Domme i Justits- og offentlige Politijager til Høiesteret i Stedet for til Overretten, men ogsaa om Appellationsfristen i private Politijager. Ogsaa herom skal jeg bemærke, at det maa dog erkjendes for at være aabenbart, at de, om jeg maa udtrykke mig saaledes, geografiske Forhold væsentlig ere forandrede, naar man sammenligner Aaret 1813 med Aaret 1889.

Forbindelsen mellem Bornholm og Kjøbenhavn er jo dog vel bleven af en ganske anden Bestaffenhed end den var i 1813. Den Grund, hvorpaa man i sin Tid byggede Forstjelligheden, maa dog vel erkjendes at være bortfalden. Men, da forekommer det mig ogsaa, at man maa indrømme, at, naar Grunden til, at man ordnede Forholdet paa en helt forstjellig Maade i de forstjellige Landsdele, ikke længere er til Stede, bør Forstjellighederne ikke heller længere opretholdes. Mig forekommer det i det Mindste, at det burde siges at være rigtigt saa vidt muligt at ordne Retspleieforholdene ens for alle Borgere i Landet og ikke gjøre Forstjæl mellem dem, der ligge øst for Østersøen, og dem, der ligge vest for Østersøen. Jeg antager iøvrigt, at denne Sag, som det er bebudet, vil blive gjort til Gjenstand for nærmere Prøvelse i et Udvalg, og derfor skal jeg ikke i dette Dieblit tilføie mere.

Justitsministeren (N e l l e m a n n) :

Hovedgrunden til, at jeg ikke tog i Betænkning at efterkomme den Opfordring fra Høiesteret, som nu gjentagne Gange er om-talt, er den, at det forekom mig, at der ikke var nogen fornøftig eller rimelig Anledning til længere at bibeholde den Særegenhed for Bornholm, som jo er Hovedsagen her, nemlig at Justitsjager og offentlige Politijager fra Bornholm appelleres umiddelbart til Høiesteret, medens de ellers i det øvrige Land, med Undtagelse af Færøerne, gaa til Overretten. Det kan dog ikke derfor siges, at der kun er to Instantjer for Bornholm, thi Ordningens Særegenhed viser sig netop dert, at den kun gjælder i Justitsjager og offentlige Politijager, medens der i almindelige civile Sager for Bornholm som for det øvrige Land er tre Instantjer. Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at disse ældre Lovbestemmelser, som der her er Tale om at ophæve, ikke ere bitterede af noget andet Hensyn end det, at der den Gang var visse dels almindelige, dels særlige Omstændigheder tilstede, som gjorde, at Forbindelsen mellem Kjøbenhavn og Bornholm var vanskelig, medens man slet ikke har haft til Hensigt ved disse Bestemmelser at skabe et Privilegium for Bornholm eller at ville stille Indbyggerne paa Bornholm anderledes end det øvrige Lands Indbyggere for at give dem en særlig Fordel fremfor de andre. Det har slet ikke været Meningen. Grunden til disse Bestemmelser er dels den almindelige, at Forbindelsen med Bornholm var vanskelig, især i den Tid, hvor man kun havde Seilskibe, og hvor altsaa Modvind og Stille o. s. v. ofte kunde bewirke, at der